

בגיל שלושים-עשרה רצתה סילביה להיות דוגמנית או מורה להתעמלות - כשהכירה במסיבת כיתה ח' את זיוזין, שנשא אותה לאשה, ועתה נמש אותה

אמא בגיל 14

לגמרי ריק. לא היה לה מה לאכול. אם לא אני, היא בטח היתה מתה.

„בטח“

שהתביישתי*

אני אדתי למה אין כלום בבית. היא התביישה לספר לי. בסוף גילתה ש- בעלה לא מביא כסף הביתה. הוא היה עובד אצל האבא שלו במרפדיה, וגם אצל האמא שלו, שיש לה חנות דקורציה לוי- לונות, אבל כסף בכלל לא היה מביא ה- ביתה.

„בטח שהתביישתי להגיד לאמא שלי

התחבקנו ועשינו כל מיני דברים, אבל לא יחסים עד הסוף. בכלל לא חשבתי שאנחנו עושים משהו רע.“ סילביה עוצרת בדיבורה ומשפילה את מבטה, כשהיא מנסה למצוא את המילים הנכונות כדי ל- הסביר את המשך, שנראה לה בלתי מובן עד היום: „עברו איוה שלושה וחצי חוד- שים, ואני התחלתי להרגיש לא טוב. הלכ- תי לרופא. הוא אמר לי שאני בתולה, בהריון של שלושה וחצי חודשים.“

שני ילדים

עם בובה

אני רציתי שהילדה שלי תעשה הפלה, מתערכת ג'ולייט, אמא של סילביה. „למה שהחיים שלך יהיו ר- אמרתי לה. את עוד ילדה. לא כדאי לך לשבור את החיים שלך בגלל לילה אחד, אבל סילביה פחדה מהפלה.“ „בטח שפחדתי“, מתגוננת סילביה. „הי- רופאים אמרו לי שהמקרה שלי נורא מיו- חד, ובתשעים ותשע אחוז, כשעושים הפלה במקרים כאלה, או יותר א-אפשר ללדת. ואני רציתי עוד ילדים בחיים שלי. דווקא ההורים של זיוזין שמחו מכל ה- עניין. הם לא רצו שזיוזין ילך לצבא או החלטנו להתחתן ולהיות משפחה.“

הדרך לנישואין היתה זרועה מיכשולים. היה צורך להגיש בקשה מיוחדת לנישואין, בבית-המשפט המחוזי בבאר-שבע. השניים נחשבו כמובן קטינים עליידי החוק, והי- שופט דחה את בקשתם: „אם יינשא, יהיו כשני ילדים קטנים עם בובה“, כתב בהחלטתו.

ילדה בהריון

ורעבה

ם נישואיהם התחילה הטראגדיה. לזוג הטרי לא היה מקום מגורים. הור- יו של הילדה-בעל שכחו את הבטחותיהם לדאוג לבנם וכלתו. בלית-ברירה, השתכן הזוג בדירת גיסו של זיוזין, ביבנה. מספרת הסבתא הצעירה, ג'ולייט: „אני לא ידעתי בכלל מה הולך איתם. לחתונה נתתי המון דברים, בערך 3.000 ל"י מת- נות, סדינים, מגבות ועוד כל מיני דברים שצריך. את כל הדברים האלה — לקחו ההורים של זיוזין. יום אחד באתי ליבנה לראות את הילדה שלי. ראיתי שהיא רותה נורא. שתחתי את הפריוזידר, ראיתי שהוא

כי לגבי מדינת-ישראל — סילביה פשוט איננה קיימת. בעלה רשאי להמשיך ולא לדאוג לקיומה ולקיום התינוק. המדינה לא תעשה לו כלום.“

סילביה הכירה את בעלה העתיד לפני שנתיים, כשהיתה בכיתה ח'. „כל העניין התחיל במסיבה שעשיתי ב- בית“, היא מספרת. „הזמנתי הרבה ילדים וילדות. גם מרחובות. ככה הכרתי את זיוזין.“

זיוזין עמר היה אז בן 16 וחצי, נער יפה ובן יחיד להורים עשירים מרחובות. סילביה — יפהפייה קטנה בת 13 וחצי. במסיבה, הסתובב זיוזין סביב המארחת ה- קטנה. בהזדמנות הראשונה, לחש לה שהוא רוצה לחיות חבר שלה.

„הוא מצא חן בעיני“, מספרת האמא ה- קטנה. „יצאנו יחד שבעה חודשים. הוא עבד אצל אבא שלו במרפדיה שלהם, וי אחרי העבודה היה בא לראות אותי בקר- יית-מלאכי. הוא גם לקח אותי אל החורים שלו ברחובות, והם התייחסו אלי נורא יפה. אני נורא אהבתי אותו, והוא נורא אהב אותי. היה לנו יופי יחד.“

„אני הייתי בתולה. מקודם לא יצאתי בכלל עם אף אחד. גם עם זיוזין לא הס- כמתי לקיים יחסים. ואו, כשכבר יצאנו שבעה חודשים, גשארתי פעם לישון אצלו.“

ד לפני שנתיים. היתה סילביה ילדה רגילה, מאושרת וחסרת דאגה. היא בלטה בין חברותיה בגופה החמיר, והילד- כה הנשיי. אך מלבד זה, היתה כמו כל חברותיה. היא, שתי אחיותיה, ואמא ה- גרושה, ג'ולייט ביטון, גרו בקריית-מלאכי. המשפחה עלתה ארצה ממרוקו כשסילביה היתה בגיל שלושה חודשים.

בבית-סיפרה היתה סילביה ילדה עליזה ומלאת חיים, ספולאריה, וביתה המה תמיד חברות וחברים. „הייתי תלמידה טובה מאוד“, היא נזכרת. „בייחוד הייתי טובה בהתעמלות. כל כך רציתי לחיות דוגמנית או מורה להתעמלות. אבל עכשיו כבר לא אהיה שום דבר“, ניקוות הדמעות בעיניה.

הלחישה

הגורלית

כ י ביום, בגיל 15 וחצי, סילביה היא אם לתינוק בן שנה וחצי, נטושה ע"י בעלה, ללא אמצעי קיום לה ולתינוקה. ושיא השערורייה — חסרת כל אפשרות להיעזר בחוקי המדינה.

כך זה התחיל

סילביה וזיוזין לפני שנה וחצי, טרם נישואיהם. סילביה היתה אז בת 13 וחצי, וזיוזין בן 16 וחצי. הם חיו סתם זוג חברים, כמו רבבות נערים בגילם — עד שערב אחד של חוסר זהירות חכנס את הילדח להריון. שגרר אחריו נשואים בין בני זוג צעירים ביותר.

וכך זה נגמר

סילביה כיום, מש כפי שחיא נראית מלאכי, שם היא גרה עם דודו — לא היה איש